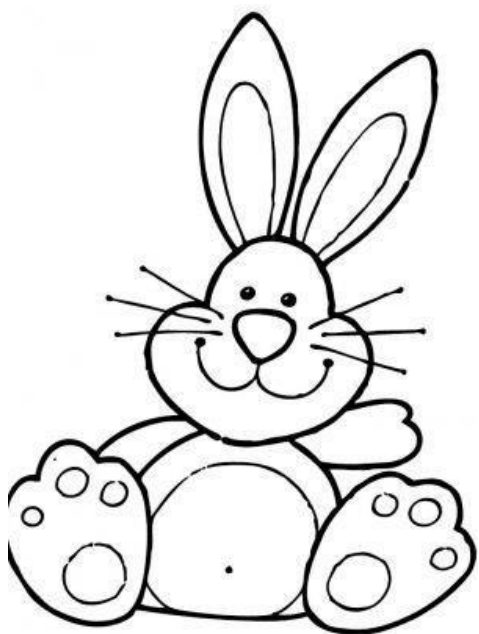

A varázsporos kenyér (2. rész)

Ugyanilyen beteg volt, mint Lizike most, és már napok óta nem fogadott el semmit. Aztán egy délután, amikor felébredt a nappaliban, látta, hogy a szülei valami furcsa dolgot esznek. Kenyeret, de úgy, hogy valamit szórnak rá. Nem tudta pontosan mi az, de neki is kellett belőle azonnal. Több nap kihagyása után ez volt az első étel, amit jóízűen megevett: a kacsza zsíros kenyér. Se előtte, se utána nem igazán evett olyat, de akkor az volt a legfinomabb számára a világon. Estére már nyoma sem volt a láznak, és a betegsége is hamarosan a múlté lett.

Ahogy annyi év után most először leperegtek előtte csodálatos gyógyulásának képkockái, már szaladt is a fehér hajú asszonyka a konyhába, hogy teljesítse a váratlan kérést, esélyt adva ezzel a gyógyulásnak. Mert ki tudja? Hátha. Nála sem hitt benne senki, mégis megtörtént. A szobába visszatérve látta, hogy Lizi a barátait már mind szépen elrendezte: fegyelmezetten ültek valamennyien a kislány körül az ágyon a képzel, piknikre leterített kockás pokrócon, mely valójában egy virágos fejkendő volt.

A nagymama mosolyogva helyezte középre a vágyott elemózsiát, hogy könnyedén elérhessék a vendégek és a kis unokája is. Aztán csendben leült a hintaszékébe, és áhítattal nézte, ahogy a kis társaság jóízűen falatozik. Nem volt ennél nagyobb gyönyörűség a szemének már hosszú ideje. A nyitott alakon beszűrődő madárscicsérgés újra gyönyörű dallamnak hallatszott, nem bosszantó zajnak, mely megzavarja a beteg álmát, megszakítva ezzel a gyógyulás lassan vánszorgó perceit. A napsugarak simogatása már nem csak a bőrön volt érezhető. A szív is bizseregni kezdett, és életerő költözött bele a fáradt reménytelenség helyére. A "gyerektársaság" pedig csak falatozott vidáman, messzire űzve a szobából a szomorúságot. A nyugtalanság is engedett lassan a szorításából, így a nagymama meggyötört lelke is megpihenhetett végre. Egy darabig még figyelte, ahogy a varázsporos kenyér újra csodát tesz, majd szemei fáradtan lecsukódtak.

- Csak egy kicsit....egy kicsit pihenek – gondolta. Csak pár percet... néhány pillanatot. Csak amíg a party tart.

Amikor legközelebb kinyitotta a szemét, hatalmas ijedtség lett úrrá rajta. A szoba csendes volt, a hintaszék pedig sehol. Ő az ágyban feküdt, az iménti vendégsereg pedig a feje fölött a polcon katonás rendben sorakozott. Istenem! Csak álmodtam az egészet. Az a gyönyörű mosolygós kislány. Az unokám. Mind-mind csak álom volt. Vegyes érzésekkel ültem ki az ágyam szélére. Egy ideig láblógatva meredtem magam elé, és azon töprengtem vajon miért pont most álmodtam mindezt? Talán üzeni akartam önmagamnak, hogy engedjem el a félelmeimet, hogy legyek felszabadult és vidám? Hogy az életem ne a szorongásról, hanem a boldogságról szóljon? Az apró örömökről, melyek csodákra képesek? Egészen biztosan. Igen. Ezt kell tennem!

Gyorsan átpörgettem fejemben az aznap rám váró nehéz dolgozatok listáját, vettem egy mély levegőt, majd mosolyogva indultam neki a napnak megfogadva és a szívemben örökre elraktározva a következő gondolatot:

A NEVETÉS MEGMÉRGEZI A FÉLELMET.

Az illusztrációhoz felhasznált képek forrása

nyuszi: <https://www.facebook.com/photo/?fbid=1629332280502853&set=pcb.1629333510502730>

Kósa Csenge Luca

Zalaegerszegi Petőfi Sándor Magyar-Angol Két Tanítási Nyelvű Általános Iskola 8. c osztály